

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě jednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. října 2015, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Ihnáta a soudců JUDr. Jaroslavy Miketové a Mgr. Petra Tajduse, o odvolání **obžalované Radky S., nar. xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 15. června 2015, č.j. 2T 37/2015-347, a rozhodl *takto* :

Z podnětu odvolání obžalované Radky S. se podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr.ř. v napadeném rozsudku **z r u š u j e** výrok o trestu a náhradě škody a za podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se **nově rozhoduje takto** :

Obžalovaná

Radka S.,

nar. xxx v xxx, servírka v restauraci xxx, zaměstnankyně společnosti xxx., trvale bytem a adresa pro doručování xxx,

se nově odsuzuje

dle § 143 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 1 (jednoho) roku a 6 (šesti) měsíců.**

Dle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **2 (dvou) let**.

Dle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se obžalované dále ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na **dobu 2 (dvou) let**.

Dle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná povinna nahradit nemajetkovou újmu v penězích poškozeným:

- Františce B., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 250.000,- Kč,
- Vojtěchu B., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 250.000,- Kč,
- Jakubu Ch., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 70.000,- Kč,
- Růženě B., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 250.000,- Kč,
- Jaroslavu B., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 250.000,- Kč,
- Adamu B., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 160.000,- Kč.

Dle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškození Františka B., Vojtěch B., Jakub Ch., Růžena B., Jaroslav B., Adam B. odkazují se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 15.6.2015, č.j. 2T 37/2015-347, byla obž. Radka S. uznána vinnou přečinem usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a za to byla podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku, § 52 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon byl podle §§ 81 odst. 1, 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let a 6 měsíců. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalované uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 roků. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byla obžalované uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným Františce B. peněžní částku ve výši 400.000,- Kč, Vojtěchu B. peněžní částku ve výši 400.000,- Kč, Jakubu Ch. peněžní částku ve výši 400.000,- Kč, Růženě B. peněžní částku ve výši 325.000,- Kč, Jaroslavu B. peněžní částku ve výši 325.000,- Kč a Adamu B. peněžní částku ve výši 287.500,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr.ř. byli všichni jmenovaní poškození se zbytky svých nároků na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podala řádně a včas odvolání obžalovaná, v jehož písemném odůvodnění vypracovaném obhájcem uvedla, že odvolání zaměřuje proti výroku o vině, trestu i náhradě škody. Tvrdí, že vzhledem k výraznému porušení pravidel silničního provozu ze strany chodce nemělo být její jednání okresním soudem posouzeno i podle odst. 2 § 143 tr. zákoníku, kdy závěr okresního soudu o míře zavinění považuje za nesprávný. V návaznosti na

to považuje za nesprávný i výrok o trestu a náhradě škody. Obžalovaná namítá, že výrok rozsudku uvádí, že přehlédla „přebíhajícího“ chodce, odůvodnění rozsudku hovoří o „přechodu“ vozovky a o tom, že poškozený vozovku „přecházel“. Považuje za překvapivé i konstatování na str. 8 odůvodnění rozsudku, že poškozený „přecházel vozovku mimo přechod pro chodce nikoliv kolmo, ale mírně zešikma, kdy zde soud vychází ze zásady v pochybnostech ve prospěch obžalované, neboť pohyb chodce před střetem neviděl a jen lze dovodit z prokázané situace na místě činu – směru, jak byla vyšlapána stezka a výpovědi svědkyně B., že právě po ní poškozený občas chodívala rodinu před ní varoval“, kdy zmíněné varování by sice spíše nabízelo úvahu o jiném místě přebíhání vozovky, než v místě navazujícím na vyšlapanou stezku, pokud se poškozený těmto místům obvykle vyhýbal. Dále obžalovaná uvádí, že výrok rozsudku neobsahuje ani stupeň ovlivnění alkoholem u poškozeného a hovoří jen o jeho „těžké podnapilosti“, ač znalecký posudek z oboru zdravotnictví hovoří o „těžkém stupni opilosti“ chodce s hladinou alkoholu 2,61 g/kg. Z uvedeného obžalovaná dovozuje, že není jasné, jaký způsob pohybu poškozeného přes vozovku bere okresní soud za prokázaný, zda chůze či běh, kolmý nebo šikmý, po všlapané stezce nebo mimo ni. Obžalovaná uvádí, že o pohybu poškozeného přes vozovku dává jednoznačný závěr znalecký posudek Ing. Škandery, a proto není třeba při hodnocení pohybu chodce vycházet jen ze zásady in dubio pro reo. Uplatnění zmíněné zásady by spíše z hlediska přesnosti výroku rozsudku očekávala při stanovení rychlosti její jízdy, jejíž spodní hranice činila 63,46 km/hod. Namítá tedy, že okresní soud nedal porušením pravidel silničního provozu účastníky nehody správný výraz v míře zavinění. Je naprosto zřejmé, že chodec svým chováním hrubě porušil ust. § 54 odst. 2 zák.č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. Obžalovaná dále namítá, že mimo náležitou pozornost okresního soudu zůstal i závěr znalce Ing. Škandery, že pokud by jela dovolenou rychlostí, musela by prudce brzdit, aby zastavila ve vzdálenosti 10 metrů před chodcem, a při méně intenzivním brzdění ještě blíže k němu. Státní zástupce v závěrečné řeči dovozoval její zavinění přibližně 70% ve zbytku spatřoval zavinění chodce. Znalec z oboru silniční dopravy dává z technického hlediska větší díl pochybení na nehodě chodci, přesto okresní soud bez přílehlavých důvodů otočil technicky přijatelný větší podíl viny chodce na nehodě na její větší podíl viny. Ve shodě se znaleckým posudkem obžalovaná konstatuje, že její osvětlený automobil mohl poškozený vidět na vzdálenost 100 metrů a svůj pohyb byl schopen zastavit na jednom či dvou krocích, takže postačovalo, aby s přebíháním vozovky počkal, k čemuž měl dostatečný rozhled, dráhu a čas. Přesto ve stavu těžké opilosti neprovedl žádný z možných úkonů, kterým by zabránil nehodě. I když dle znalce mohla chodce zaregistrovat ještě v protisměrném pruhu, je zřejmé, že každý řidič je při jízdě zaměřen především na svůj směr jízdy. Okresní soud však při hodnocení míry zavinění náležitě nevyhodnotil závěr znalce na str. 35 znaleckého posudku, že u levého okraje vozovky a v jízdním pruhu pro sjezd k ul. Horní nemusela poškozeného s ohledem na jeho oděv, který byl málo kontrastní jak vůči povrchu vozovky, tak vůči pozadí registrovat. Podaným odvoláním se obžalovaná domáhá, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek, vyhodnotil správně všechny rozhodné okolnosti a uznal ji vinnou pouze z přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku. Pokud by dospěl k závěru, že její jednání vykazuje i znaky odst. 2 zmíněného ustanovení, necht' je všem uvedeným okolnostem dán výraz v jiném poměru míry zavinění. V důsledku toho se pak domáhá uložení mírnějších trestů a změny ve výroku o náhradě škody, dopovídající větší míře zavinění poškozeného na dopravní nehodě.

Odvolání bylo podáno včas (§ 248 odst. 1 tr.ř.), oprávněnou osobou (§ 246 odst. 1 písm. b) tr.ř.) a mělo zákonem předepsané náležitosti (§ 249 tr.ř.). Nebylo shledáno zákonných důvodů pro jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr.ř., případně odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr.ř.

Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.), přezkoumal podle § 254 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání a správnost řízení, které jim předcházelo, a to jak z hlediska vytykávaných vad, tak z hlediska vad, které sice odvoláními vytykány nebyly, avšak měly by vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Napadený rozsudek vzešel z řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva na obhajobu obžalovaného. Nebylo tedy důvodu ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Po provedeném přezkumu dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání obžalované je částečně důvodné. Uložený trest odnětí svobody a zákazu činnosti je v uložených výměrách jednotlivých druhů trestů nepřiměřeně přísný a rozhodnutí o uplatněných nárocích poškozených v přezkoumávané části rozsudku je nesprávné. Okresní soud v daném případě pochybil, když nesprávně a nedostatečným způsobem vyhodnotil míru spoluzavinění chodce na vzniku protiprávního následku. Z těchto důvodů krajský soud napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalované zrušil ve výroku o trestu a celém výroku o náhradě škody dle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr.ř. a sám ve věci nově rozhodl za podmínek § 259 odst. 3 tr.ř., neboť nové rozhodnutí učinil na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku převážně správně zjištěn.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva na obhajobu. Soud I. stupně provedl v souladu s § 2 odst. 5 tr.ř. dostupné a potřebné důkazy rozhodné pro zjištění skutečného stavu věci. Takto provedené důkazy soud I. stupně zhodnotil způsobem, kterému nelze nic vytknout ani z hlediska ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. Soud I. stupně vyhodnotil provedené důkazy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, a logickým a přesvědčivě zdůvodněným postupem se zabýval všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Soudu I. stupně pak není možno vytknout, že by některý významný důkaz nebo závažnou okolnost pominul, nebo že by takto provedené důkazy hodnotil v rozporu s jejich obsahem, nebo že by se při hodnocení důkazů dopustil nějakých nelogičností či nesprávností. Krajský soud se ztotožnil se závěry okresního soudu, který vysvětlil, jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů v průběhu trestního řízení řídil a jaká z nich vyvodil skutková zjištění. Podle ust. § 263 odst. 7 věty druhé tr.ř. je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, neprovedl-li sám ve veřejném zasedání důkazy (k tomu srovnej např. R 53/92-I. nebo I. ÚS 608/06, II. ÚS 1305/08). Rozsudek není stížen podstatnými vadami a jeho výroky splňují kritéria požadovaná zákonem v § 120 odst. 3 tr.ř. a jeho odůvodnění odpovídá požadavkům § 125 tr.ř. Je proto namístě závěr, že okresní soud vyvodil z provedených důkazů správná skutková zjištění a právní závěry (s výjimkou shora uvedeného pochybení). Na závěr o vině obsažený v napadeném rozsudku je možno v plném rozsahu odkázat.

Okresní soud správně právně kvalifikoval protiprávní jednání obžalované jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr.zákoníku, když bylo prokázáno, že jinému z nedbalosti způsobila smrt a čin spáchala proto, že porušila důležitou povinnost uloženou jí podle zákona. Okresní soud dospěl ke správnému závěr o porušení důležité povinnosti uložené dle zákona dle ust. §§ 4 písm. a), b), 5 odst. 1 písm. b), 18 odst. 1, 4 zák.č. 361/2000 Sb. zákona o silničním provozu, kdy porušení těchto povinností bylo bezprostřední příčinou vzniku protiprávního následku resp. účinku spočívajícího ve způsobení smrti jiné osoby. Krajský soud se plně ztotožnil se závěrem okresního soudu, že hlavní a prvotní příčinou

vzniku dopravní nehody bylo protiprávní jednání obžalované. Krajský soud se ztotožnil s obecným závěrem okresního soudu, že na vzniku dopravní nehody se svým jednáním spolupodílel i chodec poškozený Jaromír B., když tento porušil ust. §§ 4 písm. a), 54 odst. 2 zák.č. 361/2000 Sb. zákona o silničním provozu, v tomto směru je možno odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud se však neztotožnil se závěrem okresního soudu, že obžalovaná se podílela na vzniku dopravní nehody ze 75% a poškozený z 25%.

Krajský soud stanovil poměr míry zavinění na vzniku dopravní nehody tak, že obžalovaná se podílela na vzniku dopravní nehody ze 60% a poškozený se podílel na vzniku dopravní nehody ze 40%. Tento závěr však vzhledem k převažujícímu zavinění obžalované nemá vliv na právní kvalifikaci. K tomuto závěru dospěl proto, že mimo porušení zákonných povinností uvedených v ust. §§ 4 písm. a), 54 odst. 2 zák.č. 361/2000 Sb. zákona o silničním provozu poškozený rovněž porušil prevenční povinnost předcházení škodám uvedenou v ust. § 2900 občanského zákoníku (dále jen o.z.), dle které vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo vlastnictví jiného. Je zcela nepochybné, že mezi jedny ze základních prevenčních povinností účastníků silničního provozu patří zásada tzv. vidět a být viděn. Poškozený tuto zásadu jednoznačně porušil, když ve večerních hodinách za nautického soumraku (viz č.l. 112) přebíhal v tmavém nekонтastním oblečení vozovku ve stavu těžké podnapilosti (2,61 g/kg). Již samotné oblečení poškozeného, které bylo zcela nekонтastní, vedlo k tomu, že pro obžalovanou jako řidičku motorového vozidla byl poškozený špatně rozpoznatelný a viditelný, přičemž pokud by poškozený dbal obecné prevenční povinnosti, nepochybně by za snížené viditelnosti měl použít reflexní prvky na oděvu. Je zcela nepochybné, že poškozený se nacházel ve stavu těžké opilosti. V důsledku požitého alkoholu se nacházel ve stavu, kdy byly zásadním způsobem ovlivněny jeho schopnosti správně vnímat a následně vyhodnocovat dopravní situace, v daném případě zejména rychlost a vzdálenost vozidla obžalované, dále došlo k poruchám koordinace, snížení pozornosti apod. S ohledem na tento stav je zcela nepochybné, že poškozený nebyl schopen správně vyhodnotit konkrétní dopravní situaci, tedy přijíždějící motorové vozidlo, které mohl vidět na vzdálenost delší než 100 metrů. Pokud by dostatečně dlouho sledoval přijíždějící motorové vozidlo a správně vyhodnotil jeho rychlost, nepochybně by nezačal přebíhat vozovku před přijíždějícím vozidlem. Všechny shora uvedené povinnosti, které poškozený svým jednáním porušil, se spolupodílely na vzniku protiprávního následku resp. účinku spočívajícího ve způsobení smrti a vedly krajský soud ke změně rozhodnutí, jak bylo výše uvedeno.

Krajský soud se ztotožnil se závěry okresního soudu, pokud se jedná o rozsah provedeného dokazování a rovněž i způsob hodnocení důkazů, jak je uvedeno na str. 7-10 napadeného rozsudku (s výjimkou shora uvedeného pochybení). Vina obžalované je v daném případě prokazována částečným doznáním obžalované, výpověďmi svědků, zejména však závěry znaleckého posudku z oboru dopravy, odvětví silniční dopravy zpracovatele Ing. Miroslava Škandery, znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, jakož i provedenými listinnými důkazy, a to zejména protokolem o nehodě, plánkem dopravní nehody, pořízenou fotodokumentací a dalšími provedenými listinnými důkazy. Krajský soud se ztotožnil se způsobem, jakým okresní soud vyhodnotil obhajobu obžalované a dospěl ke správným závěrům o pochybení obžalované, která řídila motorové vozidlo nedovolenou rychlostí a nevěnovala se plně řízení motorového vozidla, což bylo hlavními příčinami vzniku dopravní nehody. Neshledal v hodnocení důkazů okresním soudem žádné podstatné vady, na základě kterých by bylo možné krajským soudem důkazy hodnotit jinak, tedy v neprospěch poškozeného. S požadavky spravedlivého procesu není rozporné, že krajský soud odkáže na

odůvodnění napadeného rozsudku a neopakuje obsah a hodnocení jednotlivých důkazů (např. IV ÚS 415/11). Krajský soud nesouhlasí se způsobem, jakým hodnotí důkazy obžalovaná v rámci podaného odvolání, když se jedná o hodnocení důkazů, které neodpovídá ust. § 2 odst. 6 tr.ř. Z obsahu podaného odvolání vyplývá, že obžalovaná svým vlastním hodnocením důkazů prosazuje verzi průběhu celé události tak, jak uvedla v podaném odvolání. Krajský soud dále uvádí, že odlišný pohled obžalované na hodnocení důkazů okresním soudem nemůže být relevantní pro jejich odlišné hodnocení krajským soudem. K odlišnému závěru by mohl krajský soud dospět za situace, že by obžalovaná pro podporu svých tvrzení nabídla nové skutečnosti a nové důkazy, které by mohly spolu s již provedenými důkazy vést k závěru, že okresní soud při svém rozhodování pochybil, k čemuž v daném případě nedošlo.

Odvolací námitka obžalované, že výrok rozsudku je v rozporu s odůvodněním, byla shledána nedůvodnou. Z obsahu odůvodnění rozsudku je nepochybné, že poškozený přebíhal vozovku, kdy okresní soud tento závěr rovněž přesně uvedl ve skutkové větě rozsudku. V odůvodnění rozsudku se pouze ne zcela přesně vyjádřil, že chodec přecházel vozovku, když se jednalo pouze o obecné konstatování počínání chodce. O tom, že chodec přecházel vozovku mírně šikmo, krajský soud rovněž nemá pochybnosti, když o tomto svědčí směr pohybu chodce po tzv. vyšlapaném chodníčku, kdy je nepochybné, že poškozený se pohyboval v tomto směru, přičemž tento závěr je podporován i místem, kde došlo ke srážce chodce s příjíždějícím motorovým vozidlem. Námitka obhajoby, že okresní soud pro zjištěnou hladinu alkoholu 2,61 g/kg použil výraz „těžká podnapilost“, přičemž znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství hovoří o „těžkém stupni opilosti“, krajský soud vyhodnotil jako banální námitku nemající žádný podstatný význam pro posouzení věci, když okresní soud použil pouze obecný běžný výraz, který vyjadřoval stejný stav poškozeného. Jako nedůvodnou krajský soud rovněž vyhodnotil námitku, že ve skutkové větě byla uvedena rychlost motorového vozidla řízeného obžalovanou v době bezprostředně před dopravní nehodou 66,8 km/hod. (+- 5%), když v daném případně okresní soud pouze převzal technický údaj obsažený ve znaleckém posudku, přičemž stejně jako krajský soud zcela nepochybně pracoval s hodnotou 63,46 km/hod., tedy nižší hodnotou ve prospěch obžalované. Námitka, že znalec z oboru silniční dopravy dal z technického hlediska větší díl pochybení na vzniku dopravní nehody chodci než řidičce, byla shledána nedůvodnou. Znalci přísluší vyjadřovat se pouze k technickým otázkám, a to zejména ke vzniku a průběhu nehodového děje, jakož i možnostem zabránění střetu jednotlivými účastníky silničního provozu. Posuzování individuálního podílu na vzniku dopravní nehody jednotlivými účastníky silničního provozu je otázkou právní, kterou může činit pouze soud po vyhodnocení provedených důkazů. Odvolací námitky obžalované v tomto směru byly shledány nedůvodnými.

Vzhledem ke změně míry spoluzavinění poškozeného na vzniku protiprávního následku (40%), krajský soud nově rozhodl i o trestu pro obžalovanou. Spoluzavinění poškozeného má vliv na povahu a závažnost trestného činu, jakožto i míru zavinění pachatelky, což bylo již nutno promítnout i do výměry jednotlivých druhů trestů, které byly obžalované uloženy. Okresním soudem byly správně zjištěny k osobě obžalované skutečnosti důležité pro rozhodnutí o trestu obžalované, jak vyplývají z odůvodnění napadeného rozsudku. Při ukládání trestu krajský soud vycházel z ust. § 38 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku a § 39 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku, kdy přihlédl k povaze a k závažnosti spáchaného trestného činu k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalované a k jejímu dosavadnímu způsobu života a k možnosti její nápravy. Při stanovení druhu a výměry trestu krajský soud přihlédl k polehčujícím okolnostem dle § 41 písm. n), o) tr. zákoníku, když obžalovaná trestné činnosti upřímně litovala a vedla před spácháním trestného činu řádný život. Při stanovení druhu a výměry trestu krajský soud neshledal žádnou přitěžující okolnost dle § 42 tr.

zákoníku. Povaha a závažnost spáchaného trestného činu je určována zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Konkrétní povahu a závažnost spáchaného trestného činu u obžalované krajský soud vyhodnotil jako vyšší, když obžalovaná porušila zájem společnosti na ochraně lidského života. Trestné činnosti se dopustila ve formě vědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. S ohledem na shora uvedené krajský soud dospěl k závěru, že na obžalovanou je možno působit výchovným trestem. Proto v napadeném rozsudku zrušil výrok o trestu a sám obžalované uložil trest dle § 147 odst. 2 tr. zákoníku v trestní sazbě od 6 měsíců do 4 let. Krajský soud považuje za přiměřený trest odnětí svobody ve výměře 1 roku a 6 měsíců, tj. v dolní polovině zákonné trestní sazby. V souladu s ust. §§ 81 odst. 1, 82 odst. 1 tr. zákoníku výkon tohoto trestu odnětí svobody podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 let, když výkon trestu je možno podmíněně odložit na zkušební dobu od 1 do 5 let. Obžalované byl současně uložen podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let tedy blíže spodní hranici zákonné trestní sazby umožňující uložit tento druh trestu na dobu od 1 do 10 let. Trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel byl obžalované uložen jelikož se trestné činnosti dopustila v přímé souvislosti s řízením motorových vozidel, tj. na úseku silniční dopravy. Shora uvedený trest se jeví být adekvátním jak s ohledem na konkrétní povahu a závažnost trestného činu, pro který je obžalovaná odsuzována, tak s ohledem na její osobu, možnost její nápravy a v neposlední řadě by tresty měly splnit svůj účel jak z hlediska individuální, tak generální prevence. Obžalovaná se upozorňuje, že během zkušební doby je povinna vést řádný život, nesmí se dopustit žádného protiprávního jednání, jinak se vystavuje nebezpečí, že by musela vykonat trest odnětí svobody ve věznici příslušného typu.

Krajský soud přezkoumal rovněž výrok o náhradě škody (správně mělo být okresním soudem uvedeno nemajetkové újmy v penězích) z napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že rozhodnutí o uplatněných nárocích poškozených v přezkoumávané části rozsudku je nesprávné. Okresní soud v daném případě pochybil, když nesprávně a nedostatečným způsobem vyhodnotil míru spoluzavinění chodce na vzniku protiprávního následku, resp. účinku spočívajícího ve způsobení smrti, a řádně nevyhodnotil příbuzenské poměry. Okresní soud rovněž pochybil, pokud u Jaroslava B. uvedl datum narození xxx, přičemž správně mělo být uvedeno xxx. Vzhledem ke změně míry spoluzavinění poškozeného na vzniku protiprávního následku ve výši 40%, krajský soud nově rozhodl i o náhradě škody. S nárokem na náhradu nemajetkové újmy se řádně a včas připojili poškození pozůstalí po zemřelém poškozeném za duševní útrapy způsobené ztrátou manžela - Františka B., otce, resp. nevlastního otce - Vojtěch B., Jakub Ch. v částce každý z jmenovaných 600.000,- Kč, ztrátou syna - Růžena B., Jaroslav B. v částce každý z jmenovaných 500.000,- Kč, a bratra - Adam B. v částce 450.000,-Kč, a dále poškozená manželka zemřelého poškozeného s náklady na pohřeb, které však nijak nevyšší a nedoložila žádné doklady prokazující jejich výši. Poškození uplatnili nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích pouze s obecným konstatováním o prožitých duševních útrapách. Připojení se s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích neobsahuje žádná konkrétní tvrzení ani důkazy prokazující kvalitu a intenzitu vztahu jednotlivých poškozených se zemřelým. S ohledem na příbuzenský vztah k zemřelému je nutno zkoumat i kvalitu a intenzitu vztahu jednotlivých poškozených, neboť tyto skutečnosti mají zásadní vliv pro rozhodnutí soudu o stanovení výše nemajetkové újmy vyjádřené v penězích dle ust. § 2959 o.z.

Krajský soud se ztotožnil s obecnými úvahami okresního soudu obsaženými na str. 12, 13 napadeného rozsudku týkajícími se stanovení nemajetkové újmy v penězích dle ust. § 2959 o.z., kdy v případě usmrcení nebo zvláště závažného ublížení na zdraví je škůdce povinen

odčinit duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Jestliže okresní soud pouze přistoupil na částky uplatněné poškozenými bez toho, že by blíže rozvedl, z jakého důvodu je v této výši stanovil (pouze obecně uvedl, že se jedná o částky 2,5x resp. 2x překračující částky dříve paušálně stanovené ust. § 444 odst. 3 zák.č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku), tak v tomto směru pochybil, kdy jeho rozhodnutí je blíže nepřezkoumatelné. Jak již bylo výše uvedeno, poškození neprokázali vyšší kvalitu a intenzitu vztahu k zemřelému, než je možno zkonstatovat z hlediska běžného soužití mezi rodinnými příslušníky z hlediska jejich příbuzenských nebo partnerských vztahů k zemřelému, jak vyplývají z ust. § 2959 resp. § 22 o.z. Krajský soud však konstatuje, že i takto učiněný návrh na přiznání nemajetkové újmy v penězích dle § 2959 o.z. za situace, kdy nebyly zjištěny žádné negativní skutečnosti týkající se vztahu poškozeného zemřelého k jeho rodinným příslušníkům, které by mohly mít vliv na snížení či dokonce i nepřiznání nemajetkové újmy v penězích, postačuje k rozhodnutí o přiznání nemajetkové újmy v penězích dle § 2959 o.z.

Krajský soud v Ostravě již ve svém rozhodnutí ze dne 2.12.2014 sp.zn. 6To 370/2014 stanovil obecné postupy, dle kterých se stanoví výše nemajetkové újmy v penězích dle § 2959 o.z. Jako základ pro stanovení náhrady při usmrcení dle § 2959 o.z. použil částku 25.000,- Kč (jedná se o průměrnou hrubou měsíční nominální mzdu v národním hospodářství za kalendářní rok 2013 zaokrouhlenou na celé tisíce dolů). Krajský soud po vyhodnocení příbuzenských vztahů pozůstalých k zemřelému a kritérií uvedených v rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 2.12.2014 sp.zn. 6To 370/2014, dospěl k závěru, že podle zásad slušnosti je možno stanovit částku u pozůstalých manželů, event. partnerů, rodičů a dětí, jako dvacetinásobek částky 25.000,- Kč, tj. 500.000,- Kč. U jiných osob blízkých dle § 22 o.z., a to u pozůstalých sourozenců a vnuků čtrnáctinásobek částky 25.000,- Kč, tj. 350.000,- Kč, u snach a zeťů a dalších osob blízkých osminásobek částky 25.000,- Kč, tj. 200.000,- Kč. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že se nejedná o částky neměnné, ale je možno je modifikovat s ohledem na kritéria vyjmenovaná v rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 2.12.2014 sp.zn. 6To 370/2014. V této souvislosti je nutno podotknout, že krajský soud se neztotožnil s postupem okresního soudu, pokud přiznal nemajetkovou újmu v penězích Jakubu Ch. (synovi Františky B.) ve stejné výši jako synovi zemřelého Vojtěchu B., přičemž Jakub Ch. nebyl v příbuzenském vztahu k zemřelému a provedené dokazování neprokázalo jinou kvalitu vztahu mezi Jakubem Ch. a zemřelým Jaromírem B., který by odůvodňoval shodnou výši přiznané nemajetkové újmy v penězích.

S ohledem na shora uvedené a stanovení míry spoluzavinění poškozeného na vzniku protiprávního následku ve výši 40%, krajský soud nově rozhodl o náhradě škody tak, že dle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná povinna nahradit nemajetkovou újmu v penězích poškozeným:

- manželce Františce B., nar. xxx, trvale xxx, peněžní částku ve výši 250.000,- Kč,
- synovi Vojtěchu B., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 250.000,- Kč,
- osobě blízké Jakubu Ch., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 70.000,- Kč,
- matce Růženě B., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 250.000,- Kč,
- otci Jaroslavu B., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 250.000,- Kč,
- bratru Adamu B., nar. xxx, trvale bytem xxx, peněžní částku ve výši 160.000,- Kč.

Jelikož poškození požadovali na nemajetkové újmě v penězích více, než bylo prokázáno provedeným dokazováním byli dle § 229 odst. 2 tr.ř. poškození Františka B., Vojtěch B., Jakub Ch., Růžena B., Jaroslav B., Adam B. odkázáni se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Krajský soud od přiznaných částek neodečetl poskytnutou zálohu ve výši 50.000,- Kč každému ze shora uvedených pozůstalých ze strany pojišťovny Slavia, když se jednalo pouze o poskytnuté zálohy.

P o u č e n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat :

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 23. října 2015

JUDr. Milan Ihnát , v.r.
předseda senátu

vyhotovil:
Mgr. Petr Tajdus

Za správnost vyhotovení :
Marie Bočková